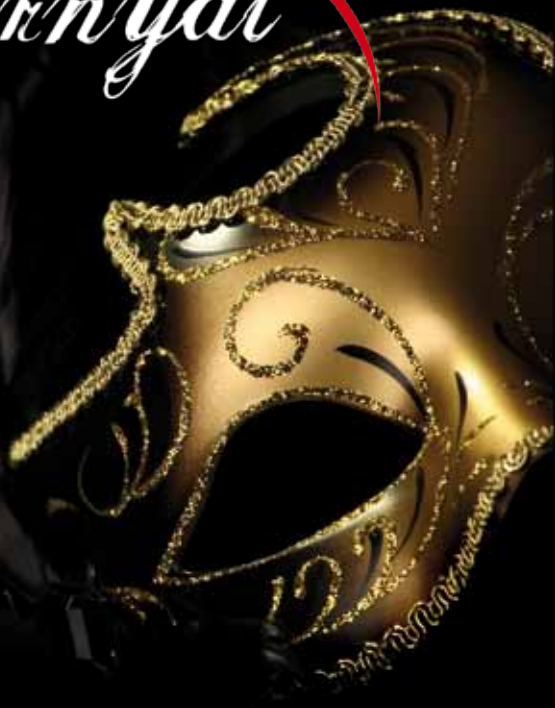

Démoni² érintés

A jövő
árnyai

fine selection

SPIRIT BLISS

Spirit Bliss

*A jövő
árnyai*

Démoni érintés II.

*Az égi szerelemben nincs varázs:
Hült hamu az, alatta nincs parázs.
A földit válaszd s fel ne add soha,
Bár ára kín, keserv és koplalás.*

(Omar Khajjám)

Prologus

– KARDOT! – EMELTEM A MAGASBA A KAROMAT, és vártam a tenyerembe simuló markolatot. Ahogy a zöld szemekbe néztem, rájöttem, hogy hiába.

– Sajnálom, nem kockáztathatok... – Árgus szemekkel figyelve őt feltápáskodtam a földről, és az arcomhoz nyúltam. Próbáltam megmarkolni a szemüveget, rávenni a hús-vér kezemet is, hogy ezt tegye, de valami elromlott vagy... elrontották. – Felesleges próbálkoznod, nem jutsz ki innen élve. – Nem fenyegetett, egyszerűen csak közölte a tényeket. Néhány másodpercig farkasszemet néztünk, aztán ordítás hagyta el a száját, és igazából elkezdődött a harc.

Semmi mást nem láttam, csak és kizárólag a kard pengéjét. Figyeltem, merre lendül, és ugrottam az ellenkező irányba. Nem volt választásom, csak a menekülés. Arra nem is akartam gondolni, hogy meddig leszek képes rá. Nemrég kezdtem újra edzeni, és az első öt perc után már éreztem is ennek a hátrányát. A tüdőm összeszorult a

megerőltetéstől, és csak zihálva jutottam levegőhöz. Tíz perc múlva már azok az izmaim is fájdalmasan sajogtak, amiknek eddig a létezéséről sem tudtam.

A por felkavarodott azon a helyen, ahová ellenfelem lesújtott, én pedig köhögni kezdtem tőle. Valószínűleg ez adta az ötletet neki, hogy lehajoljon, felmarkoljon egy adagot, és a szemembe vágja. Hörgöve és a könnyektől elhomályosult látással tapogatóztam el a falig, de tisztában voltam vele, hogy felesleges erőfeszítés. Vakon, fegyver nélkül az esélyeim nullára csökkentek. Lépéseket hallottam elindulni felém, homokszemek nyikordultak a fekete csizma talpa alatt, aztán csend lett. Becsuktam a szemem, és ösztönösen emeltem a karomat az arcom elé – mintha a húsom-csontom megvédhetne a világ egyik legjobban edzett pengéjétől.

Fekete özvegy

A *HOTELSZOBA*, AMIT KORÁBBAN luxusszállásnak éreztem, most olyanra vált, akár a börtön – csak a rácsok hiányoztak. Dühösen csörtettem fel-le, egyik kezemben Casimir üzenetét, a másikban az apró ezüstmedált szorongatva. Hale medálját, amit még a középkorban hagyott el, és ami a Vértő Rózsa Rendet szimbolizálta.

Miután felbontottam a borítékot, átkutattuk az éttermet, de a kisfiú, aki átadta, szőrén-szálán eltűnt. Payton azonnal összepakolta a kádjánkat, és visszavonszolt a motelbe – nem mintha képes lettem volna lenyelni akár egyetlen falatot is a történetek után.

– Nem tarthatsz itt! – álltam meg végül, mikor már kissé szédülni kezdtem. Payton az ajtónak támaszkodva bámult rám.

– Ó, dehogyan! Csak figyelj! – A flegmasága arra volt jó, hogy még inkább felhúzzon. Számomra ez fontos, nagyon fontos, ő pedig egyáltalán nem veszi komolyan az érzéseimet!

– Attól még, hogy nem lehet közöttünk semmi, találkozhatok vele. Lehet, hogy segítségre van szüksége. Vagy tud valamit Hale-ről... – szedtem össze minden érveimet, de magam is éreztem, hogy elég gyengécskék. A zöld tekintet egy lélegzetvételnyi ideig rezzenéstelen maradt, aztán Payton ellökte magát a faltól, és elém lépett. Mielőtt megszólalhatott volna, a bejárati ajtó kinyílt, és a résben megjelent Valdemar feje.

– Bejöhetek végre? – érdeklődött bosszús hidegséggel.

– Nem! – Payton hangja az enyémmel egy időben csattant fel. Valdemar lenézően végigmért minket, aztán visszacsukta az ajtót.

– A világot kétféleképpen menthetjük meg – kezdte Payton immár nagyon komoly hangon. – Egy: végzünk Hale-lel. Kettő: Nem hagyjuk, hogy teherbe ess Casimirtól és megszüld Hale-t. Szerinted melyik tervet egyszerűbb végrehajtani?

– Az attól függ, kinek... – morogtam.

– Ha viszket odalent, van kezed, vakard meg!

– Barom! – Beleütve a vállába, arrébb toltam az utamból, aztán az ágyhoz vágatva levettem rá magam. Az arcomat belefúrtam a párnába, és igyekeztem visszatartani a könnyeimet. – Szeretem őt – motyogtam a fehér puhaságba szinte kivehetetlenül, de úgy tűnt, Payton valahogy mégis megértette.

– Tudom – süppedt be alattam enyhén az ágy, ahogy leült. – De fel kell fognod, hogy ez egy lehetetlen szerelem. Egyszerűen ti ketten nem kerülhettek egymás közelébe és pont.

– És ha megesküdnék, hogy mindig három lépés távolságra maradok tőle? – emeltem fel a fejemet. Bármennyire is nem akartam, a szemem könnyes volt.

– Nem kockáztathatunk! – nyomta meg mindkét szót. – A vágy ostoba egy jószág, főleg ha még szerelemmel is társul. Hidd el, elég egy kis szikra, és teljesen elveszi az eszedet.

– Honnan tudsz te ilyeneket? – szusszantottam fel.

– Az magánügy – vontam meg a vállát, mire ráncok jelentek meg a homlokomon. Titkol valamit. Talán szerelmes volt odahaza, mielőtt elindultunk volna megmenteni a világot?

Mintha Faith-szel többször is randiztak volna... – vettem sorra a lányokat, akikkel összekeveredett egy-egy éjszakára. Ő is lemondott a szerelemről, csak hogy visszajöjjön a múltba, és megmentsen engem és a jövőt?

– Bele fogok halni... – sóhajtottam fel.

– Képzeld azt, hogy ő halt meg, ott a kriptában.

– Hát persze – tornáztam talpra magam, de mielőtt elindulhattam volna, Payton a csuklóm után kapott.

– Hová mész?

– Csak a mosdóba. Nyugi, Casimir nem folyik ki a vízcsapból, hogy teherbe ejtsen – fintorodtam el. Visszafintorgott rám, aztán eleresztett, de a tekintete egészen a mosdó ajtajáig követett. Ahogy becsukódott mögöttem, a tükör elé álltam, és a mosdókagylóra támaszkodva belebámultam. Tekintetem összekapcsolódott a tükörképpillantással, és néma vitát folytatott velem.

Nem kockáztathatsz!

Tudok uralkodni magamon.

És ha baj történik?

Miféle baj történhetne? Nyilvános helyen leszünk.

És mi lesz legközelebb?

Nem lesz legközelebb. Csak megnézem, jól van-e, megtudom, mi történt velem, aztán elbúcsúzom. Örökre.

Képtelen leszel rá, te is tudod...

Erős vagyok!

Biztosan?

Biztosan – győztem meg végül önmagamat.

Tökéletesen megértettem Paytont, pusztán nem érttem egyet vele. Igaz, hogy a világ sorsa a mi vállunkon nyugszik, de az aggodalmaskodása enyhén szólva is túlzó. Nem lát a fejembe, így azt sem tudhatja, hogy elég erős vagyok-e, de én ismerem magamat. Egyszerűen csak odamegyek, megtudom, hogy mi történt Casimirrel az évszázadok során, aztán visszajövök. Ennyi.

Képtelen voltam kitorölni a fejből az utolsó pillanatokat. A képet az ezüst égette csuklókról, a vérző sebet, amit Hale harapott a torkán. Számomra csak pár órája történt, de számára... Hogy menekült meg? Hogyan él azóta? Mi lett Rosalinddel és Ulysses családjával?

Egyszerűen látnom kell, hogy tudjam, minden rendben van. Csak így tudom elengedni őt.

– Egyetlen ujjal sem érünk egymáshoz! – tett suttogó esküt nekem a tükörlány. Elég határozottnak látszott ahhoz, hogy elhiggyem a szavait, a figyelmeztetést pedig, ami Payton hangján suttogott, száműztem.

Abban a pillanatban, ahogy meghoztam a döntésemet, izgatott boldogság cikázott végig rajtam. A gyomromban kezdődött, de végigjárta minden egyes porcikámat. Akkor most már csak az a kérdés, hogyan juthatok ki anélkül, hogy Payton vagy Valdemar megállítana... – hajoltam közelebb a tükörhöz, hogy be tudjam kapcsolni a nyakláncomat. Először arra gondoltam, hogy egyszerűen eldobom – nem akartam, hogy Hale-re emlékeztessen –, de aztán rádöbentem, hogy az ujjaim között tartva csak egy embert juttat az eszembe. Azt, aki most visszaküldte nekem.

Mosolyogva vizsgáltam meg a tükörben, hogyan áll az ékszer, végül mély levegőt vettem, és az előttem álló feladatra kezdtem koncentrálni.

Az biztos, hogy hiába várnék ébren egész éjszaka, Payton ma nem fog magától elaludni. A bizalmatlansága nyilvánvaló – úgy kezel, akár

egy idióta ösztönlényt, aki képtelen uralni a vágyait. Épp ezért tenem kell arról, hogy biztosan álomba merüljön!

Kapkodva téptem fel a kis faliszekrényt, és tekintetem végigjárta a tartalmát. Korábban, mikor körülnéztem, láttam pár gyógyszeres üvegcsét is a fogkrém, szájvíz és fogselyem mellett, de akkor nem néztem meg közelebbről őket. Most egyenként emeltem a szemem elé mindegyiket, hogy elolvassam a címkéjüket. Fájdalomcsillapító, görcsoldó, lázcsillapító... Altató! – kezdett veszett dobogásba a szívem.

„Gyerekek számára a készítmény alkalmazása tilos! Felnőtteknek a szokásos adag napi 1 tablettát lefekvés előtt egy órával, bőséges folyadékkal bevéve” – olvastam el a figyelmeztető szöveget.

Lepattintottam a gyógyszeres doboz kupakját, kivettem négy darab fehér bogyót, aztán munkához láttam. Előhalásztam egy zsebkendőt, kettészakítottam, majd mindegyikre ráhelyeztem két tablettát. Jobb ötletem nem lévén a doboz aljával törtem porrá őket, aztán gondosan visszatettem mindent a helyére. A kezem biztosan dolgozott, mint egy fekete özvegyé, aki már a sokadik férjét küldi méreggel a másvilágra. A különbség csak annyi volt, hogy én nem gyilkolni készültem, mégis lelkiifurdalás kínozott. A lelkiismeretem azt susogta, hogy ez nem helyes, de a Casimir iránti vágyakozásom elég erős cél volt ahhoz, hogy szentesítse az eszközöm.

Ez megvan, de hogyan adjam be nekik? – pödörtem kis zsákocskákat a zsebkendőből, aztán óvatosan becsúszattam őket a zsebembe. Végül elhatároztam, hogy a sorsra bízom magam, és ahogyan eddig is, hagyom, hogy vigyen az ár.

Rendben, csak nyugodtan... – vettem mély levegőt, mielőtt lenyomtam volna a kilincset. Az ideg a gyomromat ette, de nem hagyhattam, hogy ez látsszon rajtam és lebuktasson.

Paytont az ágyon ülve találtam. Előredőlve könyökölt a térdein, összefonta az ujjait, mintha imádkozna, a homlokát pedig az ökleinek támasztotta. Az ölében ott feküdt a párna, amit összesírtam. Mikor meghallotta a lépéseimet, felnézett rám, a vonásai gondterheltségről árulkodtak. Egy pillanatra felerősödött a büntudatom – talán mégsem veszi olyan könnyedén ezt az egészet –, de aztán elhessegettem a kellemetlen érzést.

– Igazad van – jelentettem ki. Hatalmas erőfeszítésembe került, hogy felvegyem az asztalról Casimir üzenetét, és két mozdulattal négybe tépjem. Reméltem, hogy ez a gesztus meggyőzi arról, le akarom zárni magamban ezt az ügyet végleg.

– Végre egyszer helyesen döntöttél! – húzta el a száját, de ez most nem a gúny, sokkal inkább a megkönnyebbülés reakciója volt.

– Hívd be azt az alakot, aztán együnk... Éhes vagyok – jelentettem ki. Szétnyitottam a barna tasakot, és a számat rágcsláva elosztottam a mostanra kihűlt hamburgereket, sült krumplit, a felmelegedett kólát pedig üveg poharakba töltöttem át a szétázott papírpohárból.

– Bejöhetsz – közölte Payton szárazon az odakint ácsorgóval. Túl rövid időre fordított nekem hátat ahhoz, hogy belecsempésszem az altatót a poharakba – még próbálkozni sem tudtam, máris ott termett mellettem.

Valdemar úgy suhant be, akár egy fekete viharfelhő, és letelepedett az asztal mellé. Egyszerűen képtelen voltam megszokni a gondolatot, hogy velünk van – a bizalom legkisebb szikráját sem pattintotta ki belőlem. Mintha egy mérgekígyót vettünk volna magunkhoz, aki egyelőre csak tekergőzik körülöttünk, de bármelyik pillanatban átmarhat minket a túlvilágra.

– Ez volt az utolsó eset, hogy parancsoltatok nekem. Nem azért vállaltam kockázatot, hogy megint szolgáljak! – háborgott.

– Ha nem tetszik, nyitva az ajtó, elmehetsz! – huppant le Payton is. Egyáltalán nem tartott Valdemartól, határozottan és lekezelően beszélt vele, ez pedig elégedettséggel – és egy kis biztonságérzettel – töltött el. Azonnal a kezébe vette a hamburgerét, és beleharapott – lezártnak tekintette ezt a számára teljesen érdektelen vitát. – Mmm... Ez még így hidegen is jobb, mint bármi, amit otthon ehattünk – nyammogott jóízűen. – Gyere, kóstold meg! – nyújtott felém egy szem krumplit. Még mindig iszonyatosan furcsa volt, mikor kedvesen bánt velem. Voltak pillanatok, amikor halálra idegesített, de néha egészen elfeledkeztem arról, miért is rühelltem eddig. Lehet, hogy ez is csak Hale hatása volt – ő utálta, ezért én is? A csordaszellem ostoba ösztöne.

Payton nagyon okos, nem véletlenül volt versenyben a kiválasztott szerepére, talán Hale attól tartott, hogy ha összebarátkozunk, ő idő előtt meglátja a valódi arcát, és ellene fordít engem. Lehetséges lenne, hogy direkt tartott távol tőle?

– Tényleg jó – motyogtam magam elé, miközben teljesen új szemmel kezdtem fürkészni a jól ismert vonásokat. Félre kell tennem minden múltbeli sérelmet, hogy tiszta lapot adhassak Paytonnak. Megfigyelem, újra felfedezem a személyiségét anélkül, hogy befolyásolnának. Aztán vagy ismét elkönyvelem egy csélcsap, beképzelt alaknak, vagy nem.

Érdeklődve kóstoltam meg én is a hamburgert, és bár korábban azt hittem, képtelen leszek majd enni, tévedtem. A zsemle puha volt, a hús szaftos, a saláta ropogós. Egyszer olvastam egy régi újságcikket, ami a műkajákat szidta, de akkor és most is ugyanazt gondoltam: teszek rá, hogyan készül, vagy mennyire egészségtelen, ha egyszer jó az íze.

– Ideadod a távirányítót? – mutatott Payton az asztal végében lévő tárgyra. Összerezentem, mikor megnyomta a piros gombot, és hirtelen megszólalt egy emberi hang.

A vámpírimádók házában találkoztam már televízióval, de bekapcsolva utoljára talán babaként láttam ilyen készüléket. Elbűvölve figyeltem a képernyőt, mint valami csodát – egyetlen pillanatra még a tervemről is megfeledkeztem.

Egy férfi és egy nő ült egy asztal mögött, és híreket mondott. Elegánsak és kimértek voltak mindketten, mintha a felolvasottak egyáltalán nem lennének rájuk hatással. Engem viszont kirázott a hideg tőlük. Emberek irtottak embereket és pusztították a bolygónkat. Miért tesznek tönkre mindent?

– Bár figyelmeztethetnénk őket a veszélyre... – meredtem a képernyőre.

– Úgysem hinnének nekünk. Ezen nem változtathatunk – emelte a kezébe Payton a tányérját, aztán oldalra fordult a széken, hogy jobban lássa a műsort. A pohara alig egy karnyújtásnyira volt tőlem – ez visszaterelte a figyelmemet a küldetésemre. Ha Valdemar kimenne a mosdóba... – ráncoltam össze a homlokomat.

Ebben a pillanatban a szék lába megnyikordult a padlón. Gondolataim főszereplője hátratólta azt, felállt, majd rám sem nézve egyszerűen csak besétált a fürdőszobába. Hitetlenkedve pislogtam utána. Ezt a mázlit!

– Tudod, néha elgondolkozom azon, hogy megérdemeljük... – tömött a szájába egy újabb sült krumplit Payton. A zöld szempár továbbra is a tévére szegeződött, nekem pedig hangos dübörgésbe kezdett a szívem. Leeresztettem a kezemet az asztal alá, és a zsebembe nyúltam. A kis zsebkendőcsomagok ott várakoztak rám. Előhúztam az egyiket, és a combomra helyezve két ujjal kipödörtem, hogy ha az asztal fölé emelem a kezem, már ne kelljen ezzel vacakolnom. – A sötétséget. Egyszerűen képtelenek voltunk értékelni a Napot, a fényt, az életet, míg el nem veszítettünk mindent.

– Azért nem mind tehetünk róla, a többségünk még gyerek volt az Aranykorban. Nem volt hatalmunk megállítani a felnőtteket... – válaszoltam gyorsan. Óvatosan összezártam a markomat, aztán a férháttra szegezve a tekintetemet, akcióba kezdtem.

– De ha nem jön el a Sötétség, mi is folytattuk volna a pusztítást. Egyszerűen erre nevelték minket. Kapitalizmus, kizsákmányolás, egymásé és a Földé. Addig harácsolunk, míg el nem veszítettünk végül mindent.

– Ostoba egy faj vagyunk, ez tény és való. – Már majdnem a pohár fölött volt a kezem, még pár másodperc...

– A legostobább állat az ember – értett egyet velem Payton. A fehér por lassan hullt alá a pohárba, hogy felolvadjon a feketéllő folyadékban. Megkönnyebbülve akart távozni a levegő a tüdőmből, de félúton belém akadt. Ahogy felemeltem a fejem, a koromszín tekintet egyenesen az enyémbé vésődött. Egyáltalán nem hallottam, hogy kinyílt a fürdő ajtaja.

Ahogy Valdemar közelebb lépett az asztalhoz, azt vártam, hogy megragadja majd a kezemet és bűnöst kiált, ehelyett szó nélkül visszault a helyére. A szeme egy pillanatig még rám szegeződött, aztán a tévé felé fordult. Nem fog elárulni. Miért nem árul el?

Zaklatottan gyűrtem vissza a zsebkendőt korábbi helyére – épp időben, mert Payton a pohara után nyúlt. Összeszorított fogakkal figyeltem, ahogyan nagyot kortyol a kólájából, és vártam, észreveszi-e a kesernyés ízt. Mikor szótlánul tovább evett, a gyomromban lévő görcs oldódott egy pókhálófonálnyit.

A következő percek úgy nyúltak, mintha egy rágógumi fogságába estek volna. Payton újra és újra a kezébe emelte a poharat, míg végül el nem fogyott az utolsó csepp üdítő is belőle. Az első ásítás úgy tíz perccel ezután következett. Valdemarra pillantottam, aki hátát a

falnak döntve üldögélt, kezében egy újsággal, amit fogalmam sincs, honnét szerzett.

– Ez a szó mit jelent? – nyomta az orrom alá a lapokat. Egy pillanatra megfeszültem, aztán az ujjá feletti betűkre siklott a szemem. Legszívesebben elküldtem volna melegebb éghajlatra, de nem merem szívózni vele, míg meg nem tudom, miért falaz nekem.

– Tőzsde. Egy hely, ahol mindenféle részvényt adnak és vesznek... – csaptam össze a magyarázatomat. Most nem sok kedvem volt ahhoz, hogy tanárosat játszunk, de Valdemar nem tágitott.

– Részvényt?

– Ööö... Például itt van ez a gyorsétemerem – mutattam a kajásdobozra kelletlenül. – Ha van elég pénzed, vehetsz a részvényeiből. Ez azt jelenti, hogy bizonyos mértékben a tulajdonosa leszel, a részvényért cserébe pedig megkapod a haszon egy részét.

– Azt hiszem, értem – bólintott néhány másodpercig emésztgetve a szavaimat. Bármilyen embernek is tartottam őt, azt el kellett ismernem, hogy a középkori oktatási hiányosságok ellenére egész értelmes férfi volt. Vajon a püspök tanította meg olvasni?

– A fenébe, mindjárt elalszom. – Payton laposakat pislogott, közben öklével megdörzsölte a szemét, akár egy kisgyerek.

– Akkor miért nem mész aludni? – biccentettem az ágy felé. Jobb is lett volna, ha ott fekszik ki, nem igazán volt kedvem a földről felkaparni.

– Nem, még túl korán van – pillantott az éjjeliszekrény digitális órájára. Fél hat. Ha egy órán belül nem indulok el, nem fogok odaérni hétre...

– Te tudod! – vontam meg a vállam, mintha nem érdekelne az egész. Még egy krumplit tömtem a számba kényszeredetten, aztán hátradőltem a széken. Valdemar továbbra is úgy csinált, mintha mi sem történt

volna, és ez csak még idegesebbé tett. Biztos, hogy még meg kell majd hálálnom a szívességét, ő semmit sem tesz ingyen és bérmentve.

– Adhatnának valami izgalmasabb műsort is – könyökölt az asztalra Payton. A híradó véget ért, és egy olyan filmbe kezdtek, aminek az első öt percben lerobbantották egy ember fejét, aztán halomra lőttek pár másik szerencsétlent. Paytont nem igazán hatotta meg a dolog, fejét a tenyerének támasztotta, és egy újabb ástítás kíséretében váltogatni kezdte a csatornákat. – Ez annyira... unal... unalmas – csúszott le a feje a kezéről, a következő pillanatban pedig nagyot koppant az asztalon.

Azonnal felpattantam, és lehajoltam hozzá. A szeme csukva volt, és halkán hortyogott.

– Payton... – bökdöstem meg a vállát. Semmi reakció.

– Ügyes... – rezzentem össze Valdemar hangjára. Legszívesebben elfelejtkeztem volna arról, hogy ő is jelen van. – Nem hittem volna, hogy ilyen könnyen elintézed.

– Miért nem köptél be? – tettem fel a zsigereimet görcsbe szorító kérdést.

– Mert nem értek egyet a barátoddal. Ha biztonságban akarjuk tudni magunkat, akkor be kell szerezniünk minden információt erről az új helyzetről. Mások előtt meg csak nem támad kedvetek pásztor-órára – húzódott vigyorra a férfijak. – Egyébként is, veled megyek.

– Fenét! – ráztam meg azonnal a fejemet.

– Kislány, fél kézzel visszatartalak, ha akarlak. Nem hinném, hogy van választásod – világosított fel a helyzetről, jót szórakozva rajtam. Igyekeztem egyetlen pillantásomba belesűríteni minden megvetésemet és utálatomat, de tisztában voltam vele, hogy igaza van.

– Rendben. Menjünk! – adtam meg magam kényszeredetten.

A vászon előtt

EMBERTÖMEGEK HÖMPÖLYÖGTEK AZ UTCÁKON, holott az alkonyni nap már vörösre festette az eget. Volt, aki nevetgélve beszélgetett a barátnőjével, olyan is akadt, aki mogorván kerülte ki a vele szembejövőt, de senki arcán nem ült félelem vagy rettegés. Nem tudtak a veszedelemről, mert az még megbújt előlük. A lábuk alatti csatornákban, a külváros romos és elhagyatott házaiban és elsötétített függönyű lakásokban.

Nem akartam megbámulni senkit, mégis valami furcsa késztetést éreztem, hogy belenéznek a velem szembejövők arcába. Egy búzaszóke, kedves mosolyú lány – vajon ő túléli? És az a férfi... Hogyan fog meghalni? A vámpírok végeznek vele, vagy más vég vár rá? Nők, férfiak, idősek, fiatalok, kisgyerekek és felnőttek – sok-sok potenciális áldozat.

Egy fiatal srác rám villantotta a fogsorát egy csábító vigyor kíséretében, ez visszarángatott a valóságba. Zavartan fordítottam másfelé

a fejemet, mert szörnyen emlékeztetett Keith-re. Dús, fekete haj és melegbarna tekintet. Fájt látni. Önkéntelenül is a ruhámhoz dörzsöltem a kezemet, mintha még mindig iszamos lenne a vértől.

Mély levegőt vettem, aztán az utcatáblákra fordítottam a figyelme-
met, nehogy eltévedjünk. Még a motelnél megkérdeztünk egy újság-
árust, hogy merre is található a mozi, amit keresünk, ő pedig szívélye-
sen útba igazított.

– Elvileg a következő lesz az – közöltem Valdemarral, aki csendben
baktatott mellettem. Mintha még egy árnyékom nőtt volna... – Ott
van – mutattam pár lépés után a régi épület feletti táblára, a kiírás egy
Árnyékvilág című film premierjét hirdette vöröslő betűkkel.

Miközben a pénztár felé sétáltunk, előhalásztam a zsebemből a
bankjegyeket, amelyeket Paytontól szedtem el. Pocsékul éreztem
magam, mikor átkutattam, de nem volt más választásom. Valdemar
ugyan felvetette, hogy szerez pár eurót, de a hangsúlyától kirázott a
hideg. Nem akartam megtudni, hogyan érti a „szerez” szót.

– Hello! – köszönt az üvegablak mögött ülő jegyárus lány. A ruhá-
zata tiszta és ápolt volt, fehér egyenget és piros mellényt viselt, de a
nyitott szájjal való rágózás elrontotta az összhatást.

– Szia! A B terembe kérek két jegyet a hátsó sorba – hadartam el.
Már majdnem hét óra volt a jegypénztár falán lévő óra szerint.

– A B terembe? – pislogott rám értetlenül.

– Igen, a B terembe – erősítettem meg a kérésemet kissé idegesen.
Kifogtunk egy halláskárosult jegypénztárost, vagy csak papagáj-üzem-
módban működik? A gyomrom csomóban volt a gondolattól, hogy
Casimir talán már odabent vár rám. Szinte láttam magam előtt a
moziszékekben ülve, ahogy tekintete a vászon helyett az ajtót fürkészi.

– De ott már száz perce megy a film. Az A-ban csak most fog kez-
dődni. Biztos, hogy...?

– Igen, teljesen biztos. A B terembe akarok két jegyet! – kezdtem dobolásba a pult felém eső oldalán az ujjaimmal, hogy jelezzem, sietnék.

– Ookké – intézte el végül egy vállrándítással a szókeség, aztán némi matatás után átnyújtotta a kért jegyeket a pénzemért cserébe. – Jó szórakozást! – vigyorgott ránk, de mikor meglátta Valdemar arcki-fejezését, lelohadt a lelkesedése. Most először támadt jókedvem attól, hogy a kísérom egy ijesztő, sötét alak.

Hevesen dobogó szívvel léptem be az ajtón, amin egy nagy B betű sárgállott. Ahogy a jegyszedő zseblámpája megvilágította a székeinket, kellett pár másodperc, mire legalább a körvonalakat ki tudtam venni, ám a hátsó sorokban nem láttam, akit kerestem. Csalódottan araszoltam Valdemarral a nyomomban a helyünkre, és sóhajtvá ültem le.

Ahogy az ajtó becsukódott, még sötétebb lett. A vásznon valami romantikus film ment, de csak annyit fogtam fel belőle, hogy egy színészsrácról szól, aki épp angyalnak öltözve ugrál valami felhőkarcolóról a mélybe. Milyen ironikus, régen a fél karomat adtam volna azért, hogy nyugodtan szórakozhassak egy moziban filmet nézve, akár az Aranykorban a fiatalok, most meg cseppet sem érdekel ez az egész.

– Ha Mansfield ezt látná, szívszélhűdést kapna. Szinte hallom a hangját: Ez boszorkányság! – suttogta volt gazdáját utánozva Valdemar halálra vált hangon, aztán felnevetett. – De megnézném a képét!

– Olyan lelkesen szolgáltad, hogy azt hittem, a lába nyomát is csókolgatod.

– Ó, ő is! – húzta ki magát elégedetten, mintha erény lenne a két-színűsége. – A hűség álcáját kellett viselnem, míg a szembejövő lehetőségre vártam.

– Azt el kell ismerni, hogy jó színész vagy – morogtam magam elé. A kínzókamrában tényleg elhittem, hogy én győztem meg őt a szavaimmal, fel sem merült bennem, hogy Hale-lel összejátsszanak és átvágnak.

– Tudod, mikor először megláttalak, valahogy éreztem, hogy te leszel az.

– Mi leszek én? – szaladt össze a szemöldököm.

– A lehetőségem. Nem tudtam, mi módon váltasz meg a püspök és a Rend láncaitól, de abban biztos voltam, hogy szem előtt kell tartalak. Már csak azért is, mert a látvány szerfelett jóleső a szememnek – villant felém a fekete írisz a sötétben.

– Ez fordítva nem mondható el – fontam össze magam előtt fázósan a karjaimat, miközben ismét az ajtó felé pislantottam. Miért nem jön már?

– A tévében a múltkor azt mondták: soha ne mondd, hogy soha! – húzódott Valdemar közelebb hozzám. Fintorogva rándultam össze. – Bölcs mondás.

– Akkor most jól figyelj... – fordultam felé, egyenesen a szemébe néztem, aztán néhány pillanatnyi hatásszünet után határozottan ki mondtam. – Soha.

– Szeretem, hogy ilyen makacs vagy. – Ahelyett, hogy megsértődött vagy bosszankodott volna, mint vártam, vidámság költözött a vonásaira.

– Én meg rühellem, hogy te ennyire értetlen.

– Rühelled?

– Utálok, gyűlölöm, idegesít, bosszant, felháborít és elképeszt – so roltam, de egy figyelmeztető pisszegés belém fojtotta a többi szinonimát.

– Ellenséges vagy, pedig én próbálok kedves lenni... – hallatott megjátszott mártírsóhajt.

– Zaklattál, megkínoztál és átvertél. Ezek után csodálkozol azon, hogy ellenséges vagyok? – hördültem fel újabb dühös piszt kiváltva egy előrébb ülő nőből. – Hát, neked van bőr a képeden! – suttogtam magam elé. Ahogy Valdemar leheletét megéreztem a fülemnél, mintha elektromos áramot vezettek volna az izmaimba.

– Az első esetben csak enyhe részegsége tudok hivatkozni, na meg arra, hogy túl kihívó voltál abban a ruhában, a másik kettőben pedig parancsot kaptam.

– Engem ez egyáltalán nem ér-de-ke! – dőltem annyira a másik irányba, amennyire csak a székkarfa engedte. – Undorodom tőled, és csak azért visellek el, mert talán még szükségünk lehet rád. Ennyi. Most pedig hagyj békén! – fordultam el tőle, hogy tovább szuggeráljam az ajtót.

A zaklatottság minden egyes másodperccel egyre inkább nőtt bennem. Ujjaim a karfát kapargatták, a lábam egyfolytában járt, de most még a toporgás sem segített. Átverés lett volna az egész, vagy Casimirnek baja esett?

Ahogy hirtelen felkapcsolták a világítást, rájöttem, hogy már a stáblista gördül végig a vásznon.

– Vége van? Nem lehet vége! – járta végig a pillantásom a nézőteret. Az emberek felálltak és szedelőzködni kezdtek. Néhányan még a film hatása alatt voltak, és a gondolataikba merülve gépies mozdulatokkal indultak a lépcső felé, de akadtak olyanok is, akik már most elkezdték kivesézni a részleteket a barátaikkal. Egy férfi az üres popcornos dobozát egyszerűen csak ott hagyta a székén, mintha nem ismerné a szemetes fogalmát.

– Úgy tűnik, felesleges volt kiütni a barátodat – tápáskodott fel Valdemar is. A lába mellett valami fehér villant a látóterembe – lehajoltam, de csak egy csokoládépapír volt, viszont adott egy ötletet. Vé-gig-tapogattam a székem alját, aztán lehajolva benéztem alá.

– Menj arrébb! – slisszoltam át az előttünk lévő széksor és Valdemar között, aztán a többi széket is elkezdtem átvizsgálni.

– Te meg mit művelsz? – kérdőjelezte meg a hangsúlyával a józan eszemet.

– Ha nem jött el, biztosan hagyott itt nekem valami üzenetet – vetettem térdre magam. – Elnézést! – másztam el egy férfi és egy nő lábai mellett. Nem néztem az arcukra, nem akartam látni, hogy ugyanazt gondolják rólam, mint Valdemar.

A torokköszörülés csak fáziskéséssel jutott el a tudatomig. A kezem megállt tapogatózás közben, és az egyik székre támaszkodva pillantottam fel.

– Elnézést, de megkérdezhetem, hogy mit csinálsz? – A jegyszédő állt Valdemar mögött, és engem vizslatott. Fialat srác volt – talán nálam két-három évvel fiatalabb –, igazi égimeszelő szőke hajjal és tengerkék szemmel.

– Öhm... Én csak... – pirultam el zavaromban. Segítséget vártam sötét kísérőmtől, de most bezzeg egy árva szót sem volt képes kiejteni a száján. Biztos voltam benne, hogy magában nagyon jól mulat. – Elvesztettem az egyik fülbevalómat, és azt keresem – vágtam ki magam végül.

– Egy fülbevalót szoktál hordani? – vont a szemöldökét a srác.

– Tessék?

– Csak mert egyik füledben sincs fülbevaló, szóval vagy mindkettőt elhagytad, vagy csak egyet szoktál hordani – csipett füllentésen az ifjú Sherlock.

– Jé, tényleg! – tapogattam meg a fülcimpáimat. – Elfelejtettem, hogy otthon kivettem őket, aztán pedig csak az egyik fületem fogtam meg, és éreztem, hogy nincsen benne. De hülye vagyok! – csaptam a fejemre, kissé túljátszva a liba szerepét. Villámgyorsan feltápászkodtam,

és leporoltam a ruhámat. Ahogy elvonultam a srác mellett, az elmebetegség jeleit kutatta rajtam, ezért sietősre vettem a lépteimet, még mielőtt ránk hívná a fehér köpenyeseket.

– Nem értem... – túrtam bele a hajamba idegesen, amint elhagytuk a mozi épületét. Az este hűvöse figyelmeztetett arra, hogy be kell valahonnan szereznem egy kabátot. Se üzenet, se semmi. Casimir nem tartana ilyen őrijtó bizonytalanságban direkt. Biztos, hogy történt vele valami!

– Én viszont igen. – Ahogy Valdemar megragadta a karomat, felzisszentem, és azonnal ellenkezésbe kezdtem. – Maradj nyugton, figyelnek minket!

– Mi?

– Ne nézz oda, de az a nő az út túloldalán lévő telefonfülkében már azóta telefonál, hogy megérkeztünk. Vagy egy zsáknyi aprót hord magánál, vagy valójában nem is beszél.

– Honnan tudod, hogyan működik a telefonfülke? – kérdeztem rá a pillanatnyilag legjelentéktelenebb információra, miközben hagytam, hogy Valdemar maga után húzzon. A hátam mögött hallottam, ahogy a fülke ajtaja nyikorogva kinyílik, majd becsapódik, de nem mertem visszafordulni.

– A televízióból rengeteget tanultam. Hasznos kis doboz, bár először elég bizarr volt a belezárt embereket bámulni. Mint egy apró tömlőc.

– Az emberek nincsenek belezárva, csak... – kezdtem volna bele a magyarázatba, ám Valdemar hirtelen megtorpant. A következő pillanatban lekanyarodtunk egy mellékutca felé, és sietősebbre kellett vennem az iramot, hogy lépést tudjak tartani.

– Többen vannak – jelentette ki, mire a pulzusom még jobban megugrott. Ezen az sem segített, hogy a nap már lement, és csak az utcai lámpák nyújtottak némi fényt. – Rossz ötlet volt idejönni.

– Hale emberei? Nem kaphatnak el minket! – préseltem össze az ajkaimat, és igyekeztem minél gyorsabban haladni.

– Erre! – fordultunk jobbra egy kis utcában, ahogy észrevettünk balról egy gyanús alakot közeledni. Kezdtém úgy érezni magam, mint egy kóbor kutya, akit a sintérek terelnek, míg zsákutcába nem kényszerítik. Miért is nem hallgattam Paytonre?

– A francba! – Ahogy megláttam az utca végét lezáró magas téglafalat, kétségbeesetten nyögtem fel. Már nem fordulhattunk vissza – az egyetlen kiutat lezárta a felénk siető négy alak. Valdemarral felváltva rángattuk meg a két oldalon lévő épületek bejáratát, de mindegyik zárva volt.

– Fogd! – húzott ki egy törtszárát a csizmája szárából, aztán felém nyújtotta. Gondolkodás nélkül vettem el tőle, miközben a fal felé hátráltunk. A míves markolat hűvösen simult a tenyerembe.

Felkészültem a harcra. A törtszárát magam elé emelve védekező állásba merevedtem, miközben tekintetem a közeledőkre szegeződött. A félhomályban messziről nem láttam az arcukat, és azt sem, hogy van-e náluk valami fegyver, de a szemük csillanása nem vörös volt, és ez egy kissé megnyugtató volt. Ha emberek, akkor a túlélő ellenére van esélyünk ellenük.

A szemem sarkából érezkeltem, ahogy Valdemar előrébb lép. A meglepettség egy pillanatra elfeledtette velem a félelmet – előbb néztem ki belőle, hogy az üldözőink karjai közé lök saját magát mentve, mint azt, hogy meg akar védeni engem.

Azt hittem, hogy követőink azonnal támadásba lendülnek, ehelyett lecövekeltek előttünk pár méternyire. A holdfénynek köszönhetően ismertem csak fel egyiküket, az égi sugarak megvilágították a vonásait – a jegyesdedő fiú a moziból.

– Előre közlöm, hogy előbb döföm szíven magam, minthogy hagyjam magam elcipelni Hale-hez! – szólaltam meg. Büszkeség töltött el, mert a hangom egyáltalán nem remegett.

– Nem az a mocskok küldött! – lépett előrébb egy nálam talán pár évvel idősebb lány. Barna haja össze volt fonva egyetlen copfba, és előrevetette a jobb vállán, de még így is leért egészen a csípőjéig. Az arca ismerősnek tűnt, de fogalmam sem volt róla, honnan. Vállpántos fekete felsőt és farmert viselt, fegyvert viszont nem láttam nála, pedig a kiállása egy igazi harcosé volt.

– Akkor mit akartok?

– Elvinni valakihez, aki már nagyon régóta vár téged...

– Casimir? – eresztettem lejjebb a tőrt, és izgatottan tettem egy lépést előre. Ha Valdemar karja nem állít meg sorompóként, gondolkodás nélkül odasétálok a lányhoz.

– Te ostoba! Megőrültél? – Halk, de dühös szisszenése kijózanító pofonként hatott. – Honnan tudjuk, hogy tényleg az ő emberei? – Annyira látni akartam Casimirt, hogy bárkivel elmentem volna, aki azt mondja, elvisz hozzám. Zavartan hátráltam vissza a helyemre, de Valdemar nem bízott a józan ítélőképességemben, ezért a karja a levegőben maradt.

– Miért nem jött a mozihoz? – irányítottam vissza a figyelmemet a lányra.

– A biztonság kedvéért, hátha követnek téged. Meggyőződtem róla, hogy biztonságosan találkozhattok. Azt üzentem – hatolt a tekintetem mélyére a barna szempár –, hogy bár a szíve fölött hordott zseb-kendődarabot az idő elpusztította, az érzései halhatatlanok, akárcsak ő maga. – A szerelem bizonyítékának selymes sálja körbefonta a testemet, én pedig pár pillanatra teljesen beleburkolóztam. Hagytam, hogy átjárjon, felmelegítsen és elbódítson. A levegő reszketeg utazást tett a tüdőmben, miközben a hallottak egyetlen mondatban manifesztálódtak bennem: Szeret, még mindig szeret engem.

– Igazat mondanak – erősítettem meg végül Valdemarnak is, hogy a lány szavai fontos jelentéssel bírnak számomra.

– Biztos vagy benne? – Bizalmatlanul mérte végig a velünk szemben állókat.

– Igen, teljesen biztos.

– Rendben, akkor menjünk – eresztette le a karját előlem. – De figyelj!

– Ő nem jöhet! Csak te – nézett rám dacos határozottsággal a lány. Teljesen semmibe vette Valdemart, mintha beszélni sem lenne gusztusa vele. Megértettem. Legszívesebben én is ezt tettem volna, ám olyan volt, akár a kullancs. Ha már bemászott az ember bőre alá, akkor nem lehetett figyelmen kívül hagyni. A gond csak az volt, hogy még nem jöttem rá, milyen csipesszel szabadulhatnék meg tőle véglegesen...

– Szó sem lehet róla. Nem mintha érdekelne, hogy mi lesz vele – biccentett felém Valdemar –, de a kedvese rajtam keresné, ha nem vinném vissza épségben.

– Kedvese?

– Nincs kedvesem! – vágtam rá azonnal, mintha mentegetőznöm kéne, aztán előhalásztam a határozottságomat – vagy legalábbis a látogatását. – De nélküle nem megyek. Ha tényleg Casimir küldött titeket, akkor tudod, hogy mindenképpen látni akar engem.

– Tisztában vagy vele, hogy ki ő és miket tett? – rándult meg a telt ajak.

– Igen. Ennek ellenére vállalom érte a felelősséget – jelentettem ki, döbönt pillantásokat bezsebelve.

– Ostoba vagy, ha megbízol benne.

– Tudom, hogy bármikor elárulna, ha úgy hozná haszna – pislantottam a mellettem álló felé. Valdemar maga előtt összefont karal várta a vitánk végkimenetelét, és úgy tűnt, egyáltalán nem bánja, hogy kétszínűnek neveztem. Végül is, ezen semmi csodálkoznivaló nem volt, a bőr a képén igencsak vastagra nőtt.

– Akkor? – A lány kérdésére derűsen hunyorogtam Valdemarra. Valamiért elégedettséggel töltött el a gondolat, hogy ha már el kell viselnem, legalább a markomban tartom. Engedelmeskednie kell nekem, mert ebben a világban nem boldogulhat egyedül. Főleg nem úgy, hogy felbosszantotta az egyik legveszélyesebb vámpírt az árulásával.

– Jelenleg abból van haszna, ha jóban van velem, nem igaz?

– Legnagyobb sajnálatomra, helyes a meglátás – húzta el a száját leftymálóan.

– Szóval, mi legyen? – Profi pókerjátékosok nyugalmaival vártam a döntést, de a gyomrom remegett. Csak blöfföltem, így is, úgy is elmentem volna Casimirhez, és nem voltam biztos benne, hogy ezt ők nem tudják.

– Rendben.

– De Martha... – A jegyszedő fiú előrébb lépve megérintette a lány könyökét. A mozdulat részéről elég bizalmas volt, ám Martha feszültté vált tőle.

– Casimir azt mondta, vigyük el hozzá. Várja – halkította le a hangját. Megnyugodva fújtam ki a levegőt: bele fognak menni. A fiú kellenlenül bólintott, aztán a tekintete, korát meghazudtoló módon, megkeményedett.

– Ha bármivel próbálkozol... – húzta feljebb az ingét a fekete szempárba bámulva. A nadrágjából egy pisztolymarkolat kandikált elő. – Ha nem tudnád, mire való, közlöm, hogy egy pillanat alatt kicsinállak veled.

– Ezerszer mondtam már, hogy ne mutogasd nyilvános helyen! – húzta vissza anyáskodóan Martha az inget. A szimbolikus kasztrálás fájdalma még rajtam is végigfutott. – Martha vagyok, ő itt Sam – mutatott a mellé állóra, akinek még mindig vörösben játszottak a fülei. – Ők pedig Vincent és Sebastian – folytatta a bemutatást a társaikkal.

Vincent bizonytalanul felém intett, míg Sebastian flegma mozdulattal csak biccentett egyet. Amikor menekültünk előlük az utcákon, nem vettem észre, hogy ennyire fiatalok, most viszont, hogy itt álltak mind előttünk, és a félelem hályoga leesett a szememről, rájöttem, hogy Marthán kívül egyikük sem idősebb, mint én.

Vincent maximum tizenhatnak tűnt, hosszabb haja a szemébe lógott, ezért fél másodpercenként odanyúlt, hogy elkotorja és a füle mögé tűrje. Magas, vékony srác volt, olyan esetlen, hosszú karokkal és lábakkal, amikkel nem tudja, mihez is kezdjen.

Sebastian alacsonyabb volt, de jóval izmosabb. Valami iskola sportcsapatának a kabátját viselte – egy nagy, kék B betű volt a vörös anyagon –, úgyhogy biztosan rendszeresen edzett. Szúrós tekintettel figyelt minket, mintha nem tetszene neki a jelenlétünk.

– Azt hiszem, nekünk nem kell bemutatkoznunk...

– Nem, nem kell. Induljunk! Csak előre! – mutatott irányt a karjával Martha. Nem kérte el a törömet, de minden mozdulatunkat figyelte.

– Hová megyünk pontosan? – érdeklődtem. Reméltem, hogy a sötétben nem kell túl sokat sétálnunk. Elég kicsi volt az esély arra, hogy egy vámpír előmerészkedve pont ránk találna támadni, de a régi berögzülést, miszerint a sötét rossz, a logikus érvek nem tudták egy pillanat alatt kitörölni.

– Majd meglátjátok.

– Honnan... honnan ismeritek Casimirt? – tettem fel egy újabb kérdést. Az előző kitérés után nem igazán számítottam válaszra, csak a zavaró csendet akartam megtörni.

– Megmentette az életünket – szólalt meg mégis Vincent, mielőtt még Martha felelhetett volna. Bezsebelt ezért egy rosszalló pillantást a társaitól, mire szégyenlősen elhallgatott.

– Megmentette?

– Bastiant egy vámpír támadta meg, Vincet az apja bántalmazta, Sam megszökött az árvaházból, és majdnem éhen halt az utcán, engem pedig egy szatír keze közül mentett meg. Így vagy úgy, mind tartozunk neki az életünkért – foglalta össze röviden Martha.

– Igen, ő olyan, mint Superman vagy Batman – bólogatott hevesen Vincent. – Segít azoknak, akik bajban vannak.

– És... mesélt rólam? – A hangom kissé megremegett, erre elpirultam. Mikor kiértünk a sikátorból, tétovázva emeltem feljebb a tórt, fogalmam sem volt, mihez kezdjek vele. Az emberek közé vegyülve nem tartogathattam a kezemben, viszont a ruhám nem volt alkalmas arra, hogy elrejtsem.

Mikor Valdemar a kezem felé nyúlt, ösztönösen összerezentem. Gúnyos mosollyal vette el tőlem a fegyvert, és a kabátja alá dugta.

– Nem igazán. – Vincent válasza csalódottsággal töltött el.

– Értem... – motyogtam magam elé.

– Szerintem túlságosan fáj neki rólad beszélni. De az biztos, hogy mindennap gondolt rád. Alig várta, hogy újra rád találjon – egészítette ki hadarva önmagát.

– Balra! – Martha utasítására mind ráfordultunk a Corvin Place-re – legalábbis a tábla szerint ez volt az utca neve.

Annak ellenére, hogy már besötétedett, elég sok ember sétálgatott idekinn. A város pulzáva lüktetett a benne kavargó élettől. Senki sem figyelt ránk, csak egy csapatnyi kószáló kölyöknek hittek minket. Fogalmuk sem volt arról, hogy miféle titkok súlya nehezedik a vállunkra.

Az ütemes jazz-zene halk dallama csak lassanként jutott el a tudatomig. Egy zöld ajtó mögül szivárgott ki, és messze kergette az éjszaka csendjét. Hogy a megtorpanásom a zene szépségének volt köszönhető,

vagy egyszerűen csak megéreztem, hogy a végcélunkhoz érkeztünk, fogalmam sem volt. Mindenesetre megálltam az ajtó előtt, és úgy bámultam rá, mintha valami vonzana odabentről.

– Vigyázz a lépcsőn, elég meredek – rángatott vissza a valóságba Sam hangja. Kitérte előttem az ajtót, és várakozva rám pillantott. Mély levegőt vettem, aztán beléptem a sötét és szűk lépcsőházba.

Igazi otthon

A PINCEHELYISÉGBE VEZETŐ CSIGALÉPCSŐ tényleg meredek volt. Szédelegve kapaszkodtam a faragott korlátba, de így is majdnem lebucskáztam egyszer. A zene felerősödött, ahogy belöktem a régimódi lengőajtót. A bejáratnál szemben lévő pódiumon egy jazzzenekar játszott éppen. A szaxofonos olyan átéléssel muzsikált, ahogyan csak az képes rá, akinek a szívbillentyűi is a zene ritmusára kaptognak.

A színvilág elég korlátozott volt – fekete-vörös –, ám ez különleges, szinte misztikus hangulatot kölcsönzött a helynek. A terem nagy részét asztalok foglalták el, melyeken poharak és tányérok pihentek – a frissen sült pizza illata megcsiklandozta az orromat bő nyáltermelésre készítetve –, ám a vendégek nagy része nem evett, csak elbűvölve figyelte a műsort.

Az egyik asztal mellől egy férfi fordult felém, én pedig sikkantva ugrottam hátra Valdemar mellkasának.

– Nyugalom, nem harap! – nevetett fel Martha, majd odaintett a vörösén izzó szemű idegennek. Az barátságosan visszaintett neki, aztán ismét a színpadra fordította a figyelmét.

– Egy vámpírmutáns... – értettem meg. Tekintetem ismét körbejárta a helyiséget, ezúttal több figyelmet szentelve a vendégeknek. Nem láttam mindenki arcát, de legalább hat vörös szempárt számoltam. – Mi a fene folyik itt?

– Üdv az ellenállók seregében! – vonta meg a vállát a lány, aztán ellépett mellettem.

Sereg, vámpírok, egy csapat emberkölyök... Nem, Casimir nem tehetett ilyet. Még jó célból sem – nyeltem nagyot. Kizárt, hogy átváltoztatott volna bárkit is, csak hogy szembeszállhasson Hale-lel!

Egy utolsó pillantás után Martha után indultam, aki egy üres asztalhoz vezetett. A bordó abrosz közepén három mécses égett, kellemes vaníliaillatot árasztva.

– Várj meg itt! Megnézem, hogy felvihetlek-e már. Sam, addig rendeljetek! – tűnt el a terem másik végéből nyíló ajtó mögött.

– Pizza? – érdeklődött Samuel, aztán anélkül, hogy válaszolhattam volna, már intett is a pincérnek. – Szeretted a tenger gyümölcseit?

– Ööö... – Nem voltam felkészülve arra, hogy keresztkérdéseket tegyenek fel nekem. Mostanra már csak arra tudtam koncentrálni, hogy nemsokára Casimir elé visznek.

– Tudod, kagyló, rák... – sorolta Vincent, miután ő és Bastian lehuppant az asztal mellé.

– Nem igazán ettem még ilyesmit. Jobban mondva, soha. De bármit megeszek, amiben nincsen mogyoró – vontam meg a vállamat. Azok után, hogy hányszor kellett medvéket is megszegyenítően morgó gyomorral lefeküdnöm, a válogatóság nem volt jellemző rám. Most viszont egyáltalán nem voltam éhes, de nem akartam rögtön az

elején megsérteni őket a visszautasítással. Pár falatot akkor is legyűrök, ha csomó van a torkomon.

– Vagy fokhagyma – kacsintott rám cinkosan Vincent. Nem esett le rögtön a bennfentes, pikáns poén, de amikor koppant, elvörösödtem. A fokhagymaszag és -íz tényleg nem tenne jót a vizontlátás felhőtlen örömének más esetben, most viszont teljesen lényegtelen. Úgyis távolságot kell tartanom.

– Akkor egy tenger gyümölcsei pizzát kérünk, extra nagyot, és...

– Kólát.

– Sört.

Mikor hozzám ért a sor, megint megakadtam.

– Jó lesz nekem is a kóla – döntöttem végül. – És neki is – biccentettem Valdemar felé, aki bár helyet foglalt az asztalnál, egészen a fal mellé húzódott.

– Akkor három kólát, két sört és Marthának egy pohár édes rozét – egészítette ki a rendelést Sam. A pincér anélkül sietett el, hogy felírta volna, valószínűleg már régóta a szakmában volt.

Időről időre a hátsó ajtó felé pislantottam, hátha meglátom Marthát, miközben igyekeztem figyelmen kívül hagyni, hogy a vendégek jó része titokban vagy nyíltan engem bámul. Ha már kihozták volna az ételt, azt gondolom, hogy összekentem magam vele, de így nem értettem, miért vagyok annyira érdekes, mint egy ma született oroszlánbébi az állatkertben.

– Khm... – hajoltam közelebb Vincenthez, ő tűnt a legbarátságosabbnak. – Miért néz mindenki engem?

– Kíváncsiak voltak már rád. Az időutazó lányra, aki elcsavarta Casimir úr fejét, és akinek a vállát a jövőnk súlya nyomja.

– Tudják, ki vagyok? – Sajnálni kezdtem, hogy már rendeltünk, mert legszívesebben elbújtam volna az étlap mögé. A pillantások

sugara hirtelen még zavaróbbá vált, mintha lyukat tudnának égetni a bőrömbé.

– Persze hogy tudják! – bólogatott hevesen, mintha az lenne a legtermészetesebb dolog, hogy az embert mindenki ismeri. – Ó, azt hiszem, mehetünk... – nézett el a vállam fölött, én pedig izgatottan kaptam hátra a fejem. Martha megállt a nyitott ajtóban, és intett, hogy menjek.

– Majd én felviszem a kaját – maradt ülve Sebastian, de a többiek feltápászkodtak, és követtek.

Ahogy a friss, éjszakai levegő megütötte az arcomat, ismét meglepődtem. Azt hittem, valami hátsó szobába megyünk, ahol ott vár majd rám, akire én is annyira várok.

– Hol van Casimir? – cövekeltem le dacosan a legfelső lépcsőfokon. Valdemar megállt mögöttem, míg a fiúk kikerültek minket, és csatlakoztak Marthához. Valami nagyon nem tetszett, a kezdeti bizalmam úgy illant el, akár a kámfor a nyitva felejtett üvegből.

– Mindjárt ott vagyunk – biztosított róla Martha, és sürgetően intett ismét, de megmakacsoltam magam. Nem várhatják el, hogy kövessem őket mindenhová, mint egy engedelmes és ostoba pincsikutya.

– Egy tapodtat sem mozdulok innen, ha nem mondd el, hová megyünk! Most! – közöltem vele.

– Ide a közelbe – kaptam ismét kitérő választ, és ez egyáltalán nem volt ínyemre. Egy pillanatig farkasszemeztünk egymással, aztán Valdemarhoz fordultam.

– Hazamegyünk – közöltem. Vissza akartam lépni az épületbe, de még mielőtt megtehettem volna, az ismerős hang a tudómbé szakasztotta a lélegzetet.

– Katie! – Ahogy megfordultam, a lassított felvétel hozzám képest követhetetlenül gyors volt – mintha a tagjaimat valaki betonba öntötte volna.

Hosszú, szőke haj, vörös szemek, magas, karcsú, szinte légius alkat, egyetlen vonása sem változott az elmúlt évszázadok során. Olyan elbűvölve néztem az arcába, mint első alkalommal. Rosalind...

– Örülök, hogy újra láthatlak... – suhant elém kecsesen. Ha nem tudom, hogy a vámpírok képtelenek a repülésre, azt hiszem, a lába nem is érintette a talajt. A hűvös kéz kinyúlt az arcom felé, és végigsimított rajta – a következő pillanatban már a karjai között voltam. Sosem érezhettem az igazi anyám ölelését, de biztos voltam benne, hogy hasonló lehet. Biztonságos, kellemes, mintha az otthon egy hely helyett egy személyben testesülne meg. – Jól van, jól van – paskolgtatta meg finoman a hátamat, aztán eltolt magától.

– Hol van Casimir? Vigyen el hozzám, kérem! – kapaszkodtam belé könyörgően, mire szelíd mosoly ült ki az arcára.

– Így lesz, kedves! Gyere velem! – fogta meg a kezemet, én pedig hagytam magam vezetni – akár a pokolba is. A szívem Casimir nevét dörömbölte – most már nem volt kétséges, hogy hamarosan tényleg viszontláthatom őt. Nem fordultam hátra, hogy a többiek követnek-e, de abban biztos voltam, hogy Valdemar nem maradt le tőlünk. A kellemetlen bizsergés a gerincem mentén biztosított erről, de most még ő sem tudta lerombolni a remény okozta vidámságomat.

– Jól... jól van? – szólaltam meg halkán. A viszontlátástól kissé elérzékenyültem, így nehezemre esett a beszéd. Rosalind azonnal tudta, hogy kire gondolok, és hogy nem a fizikai állapota iránt érdeklődöm.

– Nehezen viselte a hiányodat, majd beleőrült. A küldetése volt az egyetlen, ami tartotta benne a lelket...

– Küldetés?

– Megállítani a neve bitorlóját és megtalálni téged – álltunk meg egy barna ajtó előtt. A kapualj szinte teljesen kizárta az utcai lámpa

fényét, de Rosalind azonnal tudta, hová kell nyúlania. Megnyomott egy gombot a kaputelefonon, mire az búgó hangot adott ki, aztán kattant egyet. A fületem hegyeztem, hátha beleszól *valaki*, de csak csendben várakoztak a másik oldalon. – Meghoztam a rozmaringot – közölte. Meg akartam kérdezni, miért pont a rozmaring szót használta rám jelzéseképpen, de végül izgatottságomban kiment a fejből, mire átléptem a küszöböt.

Valamiért azt képzeltem, hogy majd egy sötét, eldugott helyen találkozunk Casimirrel, ahol elrejtőzhet. A mozi pont megfelelt az elképzeléseimnek, ahogyan a sikátor vagy az előbbi bár is. De a fehér falú folyosó a barátságos melegbarna ajtókkal és a „Welcome home!” feliratú lábtörlőkkel valahogy egyáltalán nem illett a képbe. Ahogy Rosalind kinyitotta előttem az egyik lakás ajtaját, az érzés csak nőtt bennem. Nem egy vámpírtanyára vezettek, hanem valakinek az otthonába. A gondolat, hogy Casimir az elmúlt ötszáz évben is élte nélkülem az életét, csak most tudatosult bennem igazán.

A nappaliban az erdő színei domináltak – barna, zöld, sárga. Már belépni is kellemes volt, szinte éreztem a bőrömön a napsugarak cirógatását, pedig az ablakon csak a hold kukucskált be. A sarokban, közvetlenül az ablak mellett egy kacskaringós, fém virágcsereptartó merevedett, rajta borostyánnal és más, számomra ismeretlen növényekkel, amelyek friss illattal töltötték meg a teret. Azonnal a Delawer-ház sövénylabirintusát idézte fel bennem, amelynek rejtekében Rosalindék a gyógynövényeiket termesztették. Vajon még mindig készítenek különböző gyógyszereket?

Ahogy megjelentem, a kanapén ülő nő felállt, karjában egy kisbát szorongatva, mellette egy bölcsőben még egy gyerek feküdt. Bár több száz év eltelt, nagy összegben mertem volna fogadni rá, hogy Nelda leszármazottja. Nemcsak a vörös haj és a zöld tekintet árulta el,

hanem az is, ahogyan a gyermekét tartotta. Ugyanaz az óvó mozdulat, ugyanazok a gondoskodó simogatások.

A szoknyája mellett várakozó kisfiúban felismertem a McDonald'sban hozzám lépő Marcust. A kisfiú mosolyogva felém intett, amit azonnal vizonoztam, ám nem tudtam elnyomni a csalódottságomat: Casimir még mindig sehol. Már majdnem újra hangot adtam a kétségeimnek, amikor átfutott rajtam egy forró, bizsergető érzés.

Hittem a megérzésekben, de nem a misztikus erőknek tulajdonítottakban, hanem az állati mivoltunkból visszamaradt ösztönökben. Az ősidőktől kezdve sokszor azon múlt az életünk, hogy vajon időben megérezzük-e a veszély közeledtét, a fennmaradásunk pedig azon, hogy észrevesszük-e, ha valaki másféle prédaként figyel minket. Most ez utóbbi miatt támadt libabőr a karjaimon, és kezdett tam-tamba a szívem. Anélkül, hogy megfordultam volna, tudtam, hogy ott áll mögöttem, és engem néz.

Néhány pillanat után megperdültem, és mikor megbizonyosodtam róla, hogy nem a vágyakozás örülete készített képzelődésre, a lábam önkéntelenül léptek előre. Szinte már éreztem Casimir karjait a derekam körül, a mellkasát az arcom alatt, azt, ahogyan szorosan magához húz, és nem enged, míg csak teljesen el nem zibbadok a mozdulatlanágtól, mikor a hidegzuhany egyenesen a nyakamba zúdult.

– Maradj ott! – Az elutasító kézmozdulattól és hangsúlytól Lót feleségének sorsára jutottam. Reménykedve fürkésztem a vörös szempárt, hátha szomjúságot látok benne, ami magyarázná a durva viselkedést, ám csak érzelemmentességről tanúskodott számomra. A megállapítás mintha bunkósbottal csapott volna fejbe. Rosalind azt mondta, hiányoztam neki... Azt írta, még mindig szeret... Akkor most mi van?

– Casimir... – A hangom halk volt és erőtlen, a karom még mindig a levegőben egy ölelő mozdulat kezdeményeképpen.

– Örülök, hogy újra látlak – nézett végig rajtam, de a szavait semmi nem támasztotta alá. Zavartan pislogtam rá, és fogalmam sem volt, mit kéne tennem. Egyáltalán nem így képzeltem a viszontlátást azok után, ahogyan elbúcsúztunk. Persze számomra ez alig egy napja történt, míg neki...

Kicsit megtántorodtam, mikor Martháék elvonultak mellettem. Sam a kanapéra vetette magát, és azonnal a távirányító után nyúlt, Vinc a föltelbe kuporodott bele, míg Martha a kisasztal mellett, a földön foglalt helyet. Azonnal belakták a kis szobát, látszott rajtuk, hogy teljesen otthonosan érzik magukat itt, én pedig ettől csak még idegenebb lettem.

– Gyere velem, kérlek! – Casimir hangja rángatott vissza a szomorú valóságba. Kezével invitált a hátsó szobába, aminek az ajtaja kinyitva várakozott arra, hogy átlépjem a küszöböt. – Ti pedig figyeljete *erre!* – intett fejével Valdemar felé, engedélyt adva, hogy cselekedjenek, ha szükséges.

Ahogy magunkra maradtunk egy dolgozószobaféleségben, ismét pislákolni kezdett bennem a remény, hogy Casimir viselkedése majd megváltozik. Az ablakhoz sétált, miközben én reszketve toporogtam közvetlenül az ajtó előtt. Ha valaki megkér, írjam le a szoba berendezését, képtelen lettem volna rá. Nem léteztek számomra a falak, a bútorok, csak Őt figyeltem.

Annyira vágytam az ölelésére, a tudatra, hogy még mindig szeret engem, hogy az már ijesztően hatott. Megfogadtam, hogy nem adom át magam az érzéseimnek, de be kellett látnom, csak hitegettem magam, és Paytonnek igaza volt a gyengeségemet illetően.

– Azt vártam, hogy egyedül jössz... – fordult hirtelen felém Casimir.

– Azt vártam, hogy másképp fogadsz... – vetettem a szemére önkéntelenül. A sóhaj, ami kiszökött az ajkai közül, az első emberi gesztus volt tőle az utóbbi öt percben.

– Sok minden megváltozott, Katie.

– Azt üzented, az érzéseid változatlanok – emlékeztettem összeszoruló torokkal. Lehetséges, hogy csak azért írta, mert biztos akart lenni benne, hogy eljövök?

– Ez így van, de a körülmények... – hajtotta le a fejét. Mikor ismét rám nézett, megkönnyebbülve fedeztem fel az én Casimiremet. – Távollásgot kell tartanunk egymástól, Rica! – csillant elkeseredés az íriszében, nekem viszont egy egész hegynyi szikla omlott le a mellkasomról. A megszólításnak és a tekintetének köszönhetően ismét a múltban éreztem magam, mintha egyetlen másodperc sem telt volna el azóta.

Csak megjátszotta magát, de az erőszakkal magára aggatott jégmaszkot leolvasztotta a szerelem. Lassan tettem meg a lépéseket felé, hátha ellenkezik majd, de nem tette. Karjaim ismét felé nyúltak, és ezúttal nem állított meg.

Annyi mindent akartam mondani, mégis egyetlen másodperc alatt teljesen kiürült a fejem, és csak a szerelem bódító zsongása maradt. Képtelen voltam megszólalni, csak élveztem a biztonságos-bizsergető ölelést. Az ezernyi félelmem között szerepelt az is, hogy majd ennyi idő eltelte után Casimir más lesz, és ezáltal a közelsége is másként hat rám, de semmi sem változott. Ugyanaz a férfi volt, akit otthagytam a középkorban, és ugyanazokat az érzéseket váltotta ki belőlem, mint akkor.

Ahogy felemeltem a mellkasáról a fejemet és a szemébe néztem, azonnal szertefoszlott minden eskü, amit a tükörképemnek és önmagamnak tettem. Az ajkai az enyémeek után kaptak, én pedig engedelmesen olvadtam el a karjaiban. A lábam gumivá vált, ha az erős kar nem tart meg, biztosan összecsuklom. De Casimir tartott engem, támaszt nyújtott, miközben teljesen birtokba vette a számat és újra meghódította a lelkemet.

Repültem. Csak az tudhatja, milyen érzés ez, aki már simult a Szerelem karjaiba, átadta magát a gyengéd leigázásnak, és megkapta a leigázó

szívét örök zálogul. Ha most Hale berontott volna az ajtón egy csapat vérengző vámpírral, valószínűleg fel sem tűnt volna. Egy másik világban, puha felhőkön lebegtem.

– Fiam... – Az érkezőt is csak akkor vettem észre, mikor Casimir eleresztett. Neki kellett támaszkodnom a legközelebbi bútordarabnak, egy asztalnak, hogy talpon tudjak maradni. Egy pillanatig zavartan pislogtam magam elé, miközben kipirult arccal kapkodtam levegő után, aztán lassan kitisztult az elmém. A szőnyeg mintáit fürkészve igyekeztem megfegyelmelni rakoncátlankodó szívverésemet és légzésemet.

– Sajnálom... Már jól vagyok – hallottam meg Casimir mentegőtőzését. Hogy korábban megkérte-e Rosalindet az örökösre, vagy magától döntött úgy, hogy figyel minket, nem tudtam, de az biztos, hogy tisztában volt vele, mi folyik a szobában, és félbe akart szakítani minket még időben.

– Ismered a következményeket...

– Igen, jól vagyok. Tényleg. – Nem néztem fel, de hallottam, ahogy az ajtó becsukódik – ismét egyedül maradtunk.

– Nem veszthetjük el többé a fejünket.

– Tudom – bólintottam lassan. Kínos csend ereszkedett ránk, a levegő mégis forrón izzva járta meg a tudómet. Az ujjaimat tördelve próbáltam kitalálni, hogyan tovább, aztán végül halkán megszólaltam.

– Meséld... meséld el, mi történt azóta... – kértem remélve, hogy ez majd eltereli a figyelmemet a vágyakozó nyomásról az alhasamban. Újabb halk sóhajt hallottam, ezúttal a megkönnyebbülését – úgy tűnik, osztoztunk a zavarban.

– Ez egy hosszú történet... – figyelmeztetett.

– Akkor legjobban lesz, ha az elején kezdjük, igaz?